

NORA ADWAN er en irsk-palestinsk kunstner som bor og arbeider i Bergen. Hennes arbeid bygger på ulike geografiske kontekster og personlige erfaringer. Forskjellige narrativer veves sammen og formidles gjennom en kombinasjon av poesi, fiksjon og dokumenter, der oversettelse og språklige skifter ofte brukes som sentrale elementer.

BERGEN
KOMMUNE

KULTURRÅDET
Arts Council
Norway

C K

NORA ADWAN

*THINGS
FALL APART*

8. februar – 30. mars 2025

UNGE YOUNG
KUNSTNERES ARTISTS'
SAMFUND SOCIETY

Keyzers gate 1, 0165 Oslo

NO

S

*bruised dreams buried
becoming omissions,
omitted from humanity
in our diasporic motion
our time travel*

(breathing)

*mothers' hands,
hands reaching,
amputated,
Sending a message through time
in the curl of your tiny finger¹*

I løpet av sitt kunstnerskap har Nora Adwan utviklet en praksis som undersøker hvordan minner, kropp og identitet påvirkes av et liv i eksil, med fokus på kvinnelige historier og perspektiver. Adwan ble utvalgt gjennom UKS' Open Call i 2022, og utgangspunktet for arbeidet med soloutstillingen var preget av forestillingen om en fremtid full av både usikkerhet og håp. Urfolk og koloniserte mennesker drømmer om en fremtid i hjemmene de ble tvunget til å forlate, om å kunne vende tilbake til sine forfedres land og om å oppleve fysisk tilknytning til stedet. I likhet med de afrofuturistiske verdenene til Octavia Butler, har Adwan skapt en midtøstlig science fiction-fortelling om tvetydighet, om flere hjem – et rom for følelser, nostalgi og traumer. I 2025 er fremtidsforestillingen i større grad fylt av angst.

*

Et mashrabiya i treverk strekker seg langs hele mezzaninen i det store utstillingsrommet til UKS. Disse tradisjonelle islamske utsmykningene som beskriver universet gjennom geometri, astronomi og detaljerte mønstre plasserer Adwans installasjon *Things Fall Apart* utenfor kristne estetiske tradisjoner, men innenfor vestlig orientalsk fantasi. Tre gjennomskinnelige jordfargede søyler henger fra taket. Blåfargede kvinne- og barnehender pryder søylenes bølgende lateksoverflater, sterke, men samtidig fremmede og sårbare. Blått er enkenes og sorgens farge, fargen av mineraler utvunnet fra jorden, fargen for håp og for blåmerker. Gestikulasjonene som er trykket på lateksen er hentet fra videoopptak gjort av kunstneren,

der kvinner – en av dem med en baby i armene – diskuterer politikk og diasporiske erfaringer. De er morens hånd, den amputerte hånden, hånden som strekker seg etter hjelp, skaperne av alt, kjærtegnets og slagets hånd.

Hver søyle inneholder en kuppel av aluminium med åpen underside, en til løs referanse til islamsk kunst som reflekterer universets orden og harmoni. Biodomen er også et symbol på en kolonialistisk fantasi, en struktur for å sikre liv i de mest fiendtlige territorier, en arkitektur for dominans. Prosjeksjoner spilles av på gulvet under hver søyle: en fordreid himmel sett gjennom et teleskop, innsiden av en blodåre, en vannoverflate sett nedenfra. De projiserte undervannssopptakene er kombinert med lydspor av hjerteslag eller åndedrett som minner om lydbildet fra en livmor. Adwan spør: Hvordan kan en skrive, arbeide og drømme i møte med trusselen om utslettelse, når bare det å eksistere føles som å være fanget like under overflaten? Vann er liv, det flyter i oss og gjennom oss. Vann er motiver for håp og fred, men også for krig og konflikter, og en kilde til død.

Vi må spørre: Hvordan kan vi praktisere kreativitet i møte med verdens ende? Hvordan finner vi kjærlighet, skjønnhet og håp?

«Barna, som håpet, tilhører fremtiden», skriver Rana Issa.² «Mine barn, har jeg lært, er fremtiden jeg føder i nåtiden, en fremtid like god som lukten av nyfødt hud og ditt barn som snakker flytende et språk du selv ikke kan.» Barn er flertemporale vesener, både bundet til fortiden og representanter for fremtiden, og det å være mor er en komplisert balansegang mellom motstand og optimisme.

For de som lever i eksil er enhver hendelse – fra de kroppslige og dramatiske erfaringene av graviditet, fødsel og død, til hverdagslige interaksjoner – vevd sammen med og tynget av fortidens traumer og minner. Kanskje må eksistensen i seg selv betraktes som en form for motstand, og det å leve og skape som en politisk handling. *Things Fall Apart* er en manifestasjon av tap og tilknytning, og en smertelig lengsel etter fortid og fremtid.

² Rana Issas *Letter to Palestinian Activists With Children* ble først fremført som tale 1. mai 2023, og senere publisert i langtløsningsnyhetsbrevet UKS FORUM 6. november 2023.

¹ Utdrag fra lydverket *Things Fall Apart*.

NORA ADWAN is an Irish-Palestinian artist who lives and works in Bergen. Her work draws on different geographical contexts and personal experiences, weaving narratives that are conveyed through a combination of poetry, fiction and documentary, where translation and the shift in languages are often used as central elements.

BERGEN
KOMMUNE

KULTURRÅDET
Arts Council
Norway

C K

NORA ADWAN

*THINGS
FALL APART*

8 February – 30 March 2025

UNGE YOUNG
KUNSTNERES ARTISTS'
SAMFUND SOCIETY

Keyzers gate 1, 0165 Oslo

EN

S

*bruised dreams buried
becoming omissions,
omitted from humanity
in our diasporic motion
our time travel*

(breathing)

*mothers' hands,
hands reaching,
amputated,
Sending a message through time
in the curl of your tiny finger¹*

Over the course of her practice as an artist, Nora Adwan has developed a body of work that asks how memory, body, and identity are affected by a life in exile, with a focus on female histories and perspectives. Chosen through the 2022 Open Call at UKS, the beginnings of Nora Adwan's solo exhibition were marked by the imagination of a future both precarious and hopeful. The indigenous and colonised dream of futures in homes they were forced to abandon, of returning to ancestral land, of physical connectedness to place. Like the Afrofuturist worlds of Octavia Butler, Adwan was building a Middle Eastern science-fiction story of ambiguity, of 'heres and elsewheres', a space of sensation, nostalgia and trauma. In 2025, the question of futures is even more fraught with anxiety.

*

A wooden *mashrabiya* spans the length of the mezzanine in the large UKS exhibition space. These traditional Islamic designs – that describe the universe through geometry, astronomy and meticulous patterns – situate Adwan's installation *Things Fall Apart* outside of Christian aesthetics but not outside of Western orientalist fantasy. Three translucent earth-coloured pillars are suspended from the ceiling. Hands of women and children, printed in blue, adorn their imperfect latex surfaces; strong yet alien and vulnerable. Blue: the colour of widows and grief, of minerals extracted from soil, a colour of hope and of bruises. The hand gestures printed on latex are extracted from videos shot by the artist of women, one

of them holding a baby, discussing politics and diasporic experience. They are the mother's hand, the amputated hand, the hand reaching for help, the creators of everything, the caress, the blow.

Each pillar contains an aluminium dome, its underside open. Another loose reference to Islamic art that reflects the order and harmony of the universe, the biodome is also a symbol of a colonial fantasy: a structure to ensure life in the most unwelcoming territories, an architecture of domination. A projection plays on the floor beneath each pillar: a warped sky seen through a telescope, the inside of a vein, the water surface seen from below. Each video is accompanied by a soundtrack of muffled sounds, heartbeats or breaths of air. Underwater recordings combined with the interior sounds of a body recall the soundscape of the womb. Adwan asks: How does one write, work, dream in the face of erasure, when simply existing feels like being stuck just under the surface? Water is life, it floats in and through us. Water is hope and peace, but also a motive for warfare and a source of death.

We must ask: How do we operate creatively in the context of the end of the world? How do we connect with love and beauty and hope?

'Children, like hope, belong to the future', writes Rana Issa.² 'My children, I have learned, are the future I birth in the present, a future as sweet as the smell of newborn skin and your child becoming fluent in a language you do not speak.' Children are multi-temporal beings, both tethered to the past and representing the future, and motherhood a painful act of defiance and optimism. For the exiled, every event, from the visceral and dramatic experiences of pregnancy, childbirth and death, to mundane daily interactions, is interlaced with, and weighted by, past traumas and memories. Perhaps existence itself must be seen as a form of resistance, and living and creating a political act. *Things Fall Apart* is a manifestation of loss and connection, and a painful longing for past and future.

¹ Excerpt from sound work, *Things Fall Apart*.

² First given as a speech on 1 May 2023, Rana Issa's *Letter To Palestinian Activists With Children* was published in the longread newsletter *UKS FORUM* on 6 November 2023.